

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

'1917'

Személy

Helyezés

Szerző: *Vulpes:*Cím: *Pesti meghatározások*Forrás: *Az Újság**Bp.**1917. I. 11.*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Pesti meghatározások.

(Mi minden lesz az ember huszonnégy óra alatt.)

Az ember korán reggel vagy későn dél előtt kibujik az ágyából, felöltözködik, utra készül és elmegy.

Kérdezzük meg a házmestert, ki volt az az ember? A felelet: *lakó*. A mikor elmegyek hazulról, akkor *lakó* vagyok, esetleg csak *albérlő*. Ha alaposan be van avatva a házmester a távozó magánügyeibe, esetleg egy jelzővel is megtiszteli. Így:

— A *hátralékos lakó*. Vagy: a hátralékos albérlő.

Megyek néhány lépést, s ha az Isten is úgy akarja, a hogy én, akkor feljutok a villamosra. Mi lett ekkor belőlem? A kalauznő azt mondja:

— *Utas*.

Ha valamivel nagyobb ur vagyok, vagy esetleg hónap elején vagyunk, akkor hosszas habozás után esetleg részánom magamat és nagy merészen megállítok egy konflist. Abban a nem valószínű szerencsés esetben, ha a kocsis kegyeskedik fölvenni a kocsijára, vajjon mi lesz belőlem? Meg kell kérdezni a kocsist, ő nyomban megmondja:

— *Fuvar*.

Szeretnék rágyujtani. Bemegyek a rendes trafikomba, a hol rendszeren nem kapok szivart. Mi vagyok itt?

— *Kuncsaft*.

Egy idegen boltba megyek be valamit vásárolni. Persze csak valami apróságot. S csak olyankor, a mikor igen sok felesleges pénzem van. Mi vagyok itt?

— *Vevő*.

Ha orvoshoz megyek, a szobalány bejelenti a *pácziens-t*, az ügyvédnél ellenben az a nevem, hogy *kliens*. Ha színházba megyek,

vagy a moziba, akkor én vagyok a *néző*, s a többi hasonló sorsu emberrel együtt én alkotom a *közönség-et*. Az utcán a *tömeg-nek* vagyok egyik tagja, a lapokat ha megvásárlom, akkor én vagyok a *nyájas olvasó*, ha pedig állandóan járatom az újságot, akkor a nevem lesz: *előfizető*.

A jégpályán, ha oda merészkedem, fölviszi az Isten a dolgomat a *bérlő* méltóságig, ha pedig a bíróságon akad valamelyes dolgom, akkor így szólít a teremszolga:

— Jöjjön be az *alperes*.

Abban a pillanatban, a mikor egy csinos nőismerőssel találkozom, ha csak tíz szót váltok is vele, már azt mondják rólam, hogy *udvarló*; ha ellenben tévedek a személyben és ismeretlent szólítok meg, már megint új nevet kapok: *aszfaltbetyár*.

A legkedvesebb nevet kapom a vendéglőben és kávéházban. Ott *vendég* vagyok. Amde mikor menni készülök és fizetni akarok, már degradálnak. Jelenti a pinczér a fizetőnek:

— *Jobb 3 fizet!*

A ruhatárban és a fegyházban egyformán bánnak az emberrel, ott szám lesz belőle. Mondjuk:

— *514*.

Ha rendőrrel van dolgom, akkor *egyéni* vagyok, ha valami éjjeli mulatóba tévedek, akkor *pasas* a nevem, ha többet költök a kelleténél, *Pali* leszek.

A mikor kereskedő tisztel meg valamely reklámlevéllel, akkor én vagyok a *tisztelt ezim*, a minek az értelmét emberemlékezet óta kutatom és keresem, de mindig hiába.

Kopik, egyre kopik a városi emberről az egyéniség. Senkinek se az az ember, a ki valóban, a kinek látszani akar, a kinek a képében megjelenik. Mindenkinek csak annyi, a mire az illető felhasználni tudja.

Legjobb az este, az éjszaka, a mikor az ember hazamegy. Akkor lesz csak azzá, a mi mindig szeretne lenni: a maga ura.

Vulpes.